

Kjære kamerater!

Jeg står foran en operasjon som, iflg. legene, har 99% sjangse til å lykkes. Den risken får jeg jo ta. Men om den ene menglende prosent resulterer i at jeg "forsvinder fra vinduet", så vil jeg gjerne her få komme med noen tanker. Jeg håper dere ikke tror jeg er innbilsk, jeg ønsker heller ikke å være påtrengende, men det en ett og annet som ligger meg på hjertet.

Først av alt ligger det meg på hjertet å få takke dere nærmeste kamerater for alt det dere har betydd for meg og mine, for alt dere har gitt oss og som har vist at kameratskap ikke er en frase og at teksten til "Treuelied" har et reelt innhold. I vår familie har vi melodien som plystresignal, til stor nytte og glede.

Mange vil kanskje synes at det bare har vært en hobby og et leketøy for meg å drive med det vil kaller kameratarbeid, men saken er at på nakken av meg satt i alle år en forpliktelse som drev meg. En plikt til å gjøre mitt til samhold. En plikt til å svare på de falnes stumme bønn, en plikt mot kommende generasjoner og mot det land og folk som ikke alltid forsto os. Jeg er kanskje en sentimental tulling, men jeg kan ikke bryte båndet til et folk og land jeg er en del av, som er min rot. Og som jeg er glad i.

Om jeg stikker av, er det mitt innerlige håp at dere rykker tettere sammen og følger opp det vi har forsøkt påbegynt, at vår innsats for å holde på, og utvide, kameratkretsen, for å gi dem noe, fortsettes. Jeg tenker på sammenkomstene, "rapporten", ettersøkinger og annet hjelpearbeid. Det er så altfor mye ugjort og vi har vært så utilstrekkelige. Dette plager meg mest. La de av oss som har klart oss godt, som føler oss sikre, hjelpe, fysisk og psykisk, dem som trenger til hjelp, for det er behov ennå, 41 år etter krigen. La dem oppleve at de slipper å falle mellom to stoler, men at de har et HJEM: Kameratskapet., hvilken enhet, våpengren eller innsats de enn hadde. Viken, ved vår våkenhet, vår pliktfornekkelse, stille oss beskyttende og hjelpende overfor disse og for hverandre. La oss holdevedlike de gode verdier vi fikk med på ferden: fedrelandskjærighet, ridderlighet, troskap, offervillighet, plikt. Vi overlevde og det forplikter! Det taper vi intet på. Dessuten gjelder det vår selvrespekt og den bør ikke skusles bort.

TAKK, KAMERATER! TAKK FOR ALT! VÅR ÆRE ER TROSKAP!

Olle Brånes